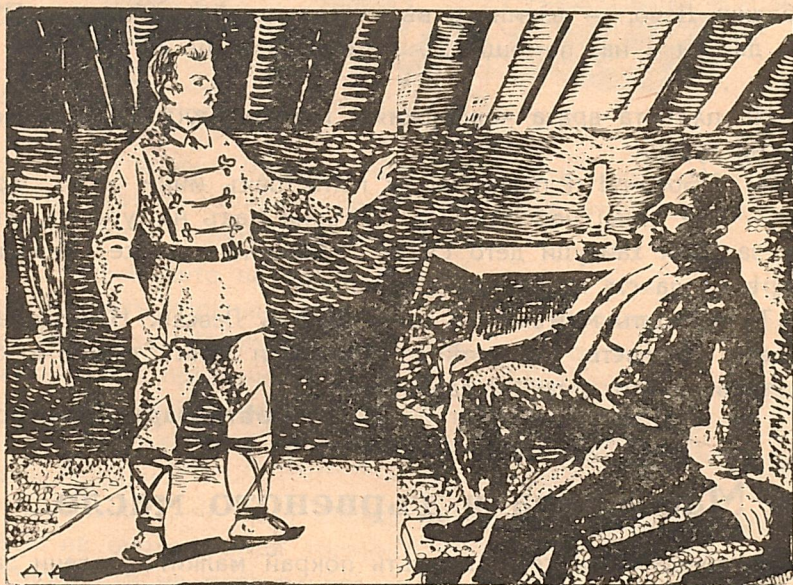

гроша! А ако не бѣше казалъ на бея, съ хиляда щѣше да се отървешъ. Виждашъ ли какъ сбърка?

Чорбаджи Дечо го гледаше втренченъ:

— Абе, момче, та че това е хайдутлукъ! Това е обирничество бе! — Какъ си се вмъкналъ въ людска къща посрѣдъ нощъ? Ами кучетата? Отрови ли ги? Омагьоса ли ги? —

Гласътъ на чорбаджи Деча треперѣше. Той се мъчеше да го овладѣй, но не смогваше.

— Не е хайдутлукъ, чорбаджи,—подхвана момъкътъ, — на вземи отъ кучетата поука: тѣ даже не се обадиха като минахъ презъ двора. И тѣ разбиратъ, че азъ и моитѣ другари сме народни хора, а не нощни разбойници. Ти ще дадешъ петъ хиляди гроша и ти се свиди, а ние главитѣ сме си заложили и подиръ смъртта си ходимъ. И защо това? Нима царе мислимъ да ставаме? Не! Или на бѣсило ще свършимъ, или нѣкжде въ Балкана. Така е, чорбаджи Дечо! За народа всѣки си има дългъ! Ти ще си заплатишъ твоя дългъ съ пари, а ние съ кръвта си. Кое е по-сжпо? Ама ще кажешъ, кога ще се изпълнятъ надеждитѣ ни? — Трай! Царство не се събаря току тѣй! Пъкъ и пари трѣбватъ! Та затова дай петтѣ хиляди гроша и да ходя. . . Ето разписката.

Чорбаджи Дечо мълчеше. Когато сутринта прочете бележката, той си мислѣше, че цѣлата тази работа е дѣло на нѣка-